

El publicista Charles Saatchi obre un espai de 6.500 metres quadrats per a l'art contemporani al barri de Chelsea de Londres

La rival de la Tate

'Estima-ho! Mossega-ho', de Liu Wei, una maqueta de ciutat mig desfeta feta amb galetes per a gossos, es pot veure a la nova Saatchi Gallery ■ SAATCHI GALLERY

Quim Aranda
LONDRES. CORRESPONSAL

La Tate Modern de Londres ja té un espai competidor. El publicista i milionari Charles Saatchi (Bagdad, 1943) va inaugurar dijous la galeria que du el seu nom, la tercera que obre a la ciutat des del 1985, i que està dedicada en exclusivitat a l'art contemporani.

Aquesta renovada Saatchi, de 6.500 metres quadrats, aproximadament, dividits en tres plantes i amb tretze sales, està situada en les antigues casernes militars del duc de York, al cor del barri de Chelsea, ben a prop de Sloane Square i King's Road, el carrer que fa quasi mig segle era una de les més dinàmiques artèries de la ciutat, i que avui és poc més

que una sorollosa i transitada via plena de botigues cares de franquícies internacionals amb poques restes de la personalitat d'altres temps.

Saatchi, que el 2005 va tancar l'anterior galeria al costat del Tàmesi –al antic

El nou museu està situat en unes antigues casernes militars del segle XIX

edifici de l'ajuntament–, per problemes amb els arrendataris, dota Chelsea d'alguna cosa amb què evocar els dies de glòria i, de passada, ofereix a Londres un nou emplaçament per a l'art contemporani que la crítica ja ha qualificat com "infinitament millor" que la Tate Modern.

Antic i modern

L'accés a la Saatchi Gallery serà gratuït per a totes les exposicions, esdevenint així el més gran local del món per a l'art actual amb entrada de franc. Una entrada, cal afegir, que físicament sorprèn per la seva porxada clàssica, que contrasta amb el que a dins es pot veure. L'edifici, per bé que totalment restaurat en el seu interior, conserva l'embolcall exterior, de

1801. Hi ha, doncs, en la idea arquitectònica de la restauració, una paradoxa, fins i tot un desafiament: dos-cents anys d'història de la caserna no han de contaminar els treballs contemporanis, com si l'art de finals del segle XX i del XXI no fos, també, herència i depuració de l'anterior.

Si l'espai ja ha comptat amb el vist-i-plau dels especialistes, no així la primera exposició que s'hi presenta: *La Revolució continua: nou art de la Xina*, una col·lectiva de 24 artistes xinesos, només un dels quals és una dona, amb una franja d'edat d'entre 34 i 65 anys.

Desconcertant, provocador, massa vist en alguns casos, vulgar. Un comentari aparegut a *The Guardi-*

an deia que l'exposició és "literalment horrorosa". Aquest corresposnal no és tan maximalista.

La gran majoria dels treballs ofereixen una visió molt política de l'art, amb una gran càrrega crítica sobre la societat xinesa i la global, un fet que no deixa de sorprendre, ja que dels 24 artistes només dos viuen permanentment fora del seu país.

Pels coneixedors de la matèria, els grans noms són Zhang Dali, Zhang Xiaogang, Fang Lijun o Yue Minjun. Entre els joves a seguir, Sun Yuan, Peng Yu o Bai Yiluo. ■

* **La Revolució continua: nou art de la Xina.** SAATCHI GALLERY, KING'S ROAD. LONDRES. FINS AL 18/1

Crítica dansa

Bàrbara Raubert Nonell

Connexions sobtades

Accords

De Zoo. Dir.: Thomas Hauert. Mercat de les Flors, 10 d'octubre

Thomas Hauert trenca totes les línies que suposadament configuren la gràcia de la dansa amb *Accords*, peça abstracta com una pintura de Willem de Kooning, on els traços guanyen força per damunt de les figures, o també com una partitura musical concertística, on el conjunt és una suma de múltiples parts, de moltes mans que toquen i de desenes de notes que sonen, tot alhora.

El darrer espectacle de la companyia belga Zoo flueix entre músiques d'allò més diverses (Vicente Amigo, Satie, Rachmaninov, Van der Harst...) i el silenci, espais on la música no se sent, sinó que es veu en els moviments dels ballarins, cada part articulada amb una partitura autònoma que crea connexions insospitades.

En la seva mirada s'hi denota una estètica *naïf* mentre treballen detalls de precisa raresa, com seguint una argumentació *hippie* de curiosa exploració dels estats alternatius en la consciència corporal. L'experimentació acaba amb

L'experimentació acaba amb un despertar de la mobilitat

un despertar de la mobilitat i de tots els sentits des d'una nova consciència –que va del dit petit de la mà esquerra a la consciència de grup amb decisions pròpies sense necessitat de cap guia– com la poden tenir les brosses de pols en una pel·lícula de dibuixos animats.

Entre ells, sembla com si parlessin un llenguatge altament codificat però dispensat de tot significat, amb un resultat de bellesa engegadora que inhibeix l'humor histriònic subjacent en uns moviments de teòrica lletjor que configuren paisatges sonors, notes de colors, paletes de cosos i ventalls de persones en un ritme escènic d'exacta precisió dramàtica gràcies a una il·luminació i a una posada en escena perfectament orquestrades.

Risc artístic

Polítics en cadires de rodes i galetes per a gossos

En l'exposició inaugural de la nova Saatchi Gallery una instal·lació ha cridat especialment l'atenció del cronista: en la sala

subterrània, la 13, un conjunt de figures humanes, sobre cadires de rodes, es mou sense parar. Les figures recorden, en alguns casos, líders mundials: Arafat, Saddam, Mao...

Una sèrie d'escultures humanes penjades cap per avall, a la sala 13, o la maqueta d'una

ciutat feta amb galetes per a gossos a la sala 1, o quadres que rellegeixen i ironitzen sobre escenes ben famoses del segle XX, des de la Conferència de Ialta a la Caça de Bruixes de McCarthy o la boda de Diana i Carles d'Anglaterra, són altres de les peces exposades.

No és agosarat afirmar, per tant, que Saatchi, amb una exposició gens ben rebuda, hagi fet res d'extravagant ni res de nou. Fa quinze, vint anys, també va arriscar com ara ho fa en mostrar el treball d'artistes com Tracey Emin o Damien Hirst.

A més, la nova galeria compta amb un espai *on line* (www.saatchigallery.com) on artistes d'arreu del món hi poden exposar. Saatchi actua com a sala d'exhibició i galeria de venda, pont de trobada entre l'artista i el comprador sense cobrar res a canvi.